

dispendio, seipsam dilaudaret, ut sic inter puras creaturas esset, quæ dignè eam commendaret: nisi enim ipsa seipsam dilaudaret, nulla quidem extaret, à qua pro dignitate laudaretur. Idcirco Siracides Virginem Deiparam inducit seipsam dilaudantem, & magnalia sua evulgantem toto eo cap. 24. *Sapientia laudabit animam suam*, id est, seipsam, ut supra explicuimus. Sed rem totam comprobemus & illustremus. Perrexit præproperâ festinatione Maria Verbo divino gravida in domum Elizabeth. hæc Virginem ut vidit, ejus magnitudinem, & supremam dignitatem sic dilaudavit, revelante Spiritu sancto: *Benedicta tu inter mulieres, & benedictus fructus ventris tui. Beata, quæ credidisti, &c. Unde hoc mihi, ut veniat Mater Domini mei ad me?* Summatim quidquid in Deipara eximium est, commendavit pia Virginis laudatrix Elizabetha. Imò voces illas dixeris esse Joannis Baptistæ, cujus exultatio tota effusa est in Marianas laudes decantandas. Quid verò ad hæc Deigenitrix Virgo? Timuitne præ virginea pudicitia suas laudes? expavit ad tam gloriosum tamque novum panegericum, ut paulò antè ad præcellentem Gabrielis salutationem? Miminè gentium. Imo verò ipsa seipsam laudavit sua extollens magnalia, ex Spiritu sancti afflatu, in ea prorumpens verba: *Magnificat anima mea Dominum, &c.* Paucis verbis magna sui ipsius encomia comprehendit juxta Origenis Adamantii commentarium Hom. 8. in Lucam. *Quæritur quomodo magnificet Dominum? Si enim Dominus nec augmentum, nec decrementum recipere potest, & quod est, est: quâ ratione nunc Maria loquitur; Magnificat anima mea Dominum? Respondet satis argutè: Unusquisque nostrum ad imaginem Christi formans animam suam, aut majorem ei, aut minorem ponit imaginem, vel obsoletam, vel sordidam, aut claram atque lucentem, & splendentem ad effigiem imaginis principalis. Quando igitur grandem fecero imaginem imaginis, id est, animam meam, & magnificaverò eam opere, sermone, cogitatione; tunc imago Dei grandis efficitur, & ipse Dominus, cujus imago est, in nostra anima magnificatur.* En quo pacto Deipara Deum magnificaverit; in seipsam nimirum imaginem Christi exprimendo clariorem, splendidiorem, perfectiorem per clariora, splendidiore, & perfectiora opera, cogitationes, & sermones ad similitudinem divinarum virtutum, quæ in Virgine potissimum resplenderunt, longè sublimiori gradu quàm in Justis omnibus hominibus, & Angelis. Sic inter aliquos grandiore efficit Dei imaginem, atque adeò plus Deum ipsa sola magnificavit. Hoc est, quod ait, cum intinat: *Magnificat anima mea Dominum.* Quid hoc, Virgo humilis, & humilitatis magistra? Tu ipsa tui ipsius encomia suscipis celebranda? tu te ipsam dilaudas, & commendas? Nonne fat erat Elizabetham, & Joannem in tua præconia conspirasse? Certè oportebat, ut inter puras creaturas extaret aliqua, quæ dignè versaretur in Mariæ laudibus decantandis; cùmque nulla alia, præter ipsam Virginem, dari queat, quæ aliquid laudationis dignitati illius æquale offerat; voluit Deus ut ipsa seipsam laudaret, paucis magnarum laudum summam colligens, dum ait: *Magnificat anima mea Dominum.*

Luc. 1.

Luc. 1.

Origen.

162 Contemplare Virginem sanctissimam, in colloquio cum Angelo seipsam Virgine dilaudavit dum Dei Matrem a se dilaudavit. (ait Ludovicus à Saxonia 1. p. vitæ Christi Ludov. c. 2.) contemplationi, aut orationi, aut lectioni Saxo. se dabat, scripturas de adventu Christi frequenter legebat, & quidquid in scripturis de Christi Incarnatione inveniebat, hoc osculando & amplexando dulciter relegebat. Simon verò Sim. Cass. Cassianus apud Barradas to. 1. lib. 7. c. 6. In conclavi erat Virgo, eam vigilanter invenit Angelus, deditam lectioni. Ipse autem Barradas addit: *Forsan eà horâ illud Isaia vaticinium; Ecce Virgo concipiet, & pariet filium, & vocabitur nomen ejus Emanuel, animo volebat.* His igitur Isaia verbis, quibus de fide constat, Virginem quandam, integra, & intacta Virginitate, Christum D. concepturam, & parituram, Deipara Virgo hærebat contemplando. Cùmque in eo vaticinio supprimatur tantæ illius Virginis nomenclatura, à se, ut erat humilis, ad aliam Virginem verborum sensum desinebat, illam exaltando omnium penè encomiorum genere, quo postea sancti Ecclesiæ Proceres ipsam extulere. Aiebat itaque: *O Virgo benedicta, & superbenedicta! ô verè gratiosa, & venerabilis! ô verè gloriosa, & admirabilis! ô femina plena, & superplena gratiarum!* Tu sola digna inventa es, ut in tua virginali aula Rex Regum à regalibus sedibus veniens primam sibi inter filios hominum sedem eligat. Quidnam te sanctius? non Prophetæ, non Apostoli, non Martyres, non Patriarchæ, non Angeli, non Throni aut Dominationes, non Cherubim atq; Seraphim. Solo Deo excepto, cunctis superior existis. Servire huic Virgini regnare est, & se inter illius mancipia numerare, plusquam regnum. Addit ipsa Virgo apud S. Brigittam lib. 1. revelation. c. 10. *Ego semper in corde meo optavi, ut viverem ad tempus nativitatibus ejus; si forte fieri mererer ancilla indigna Matris Dei.* In his & similibus votis, suspiriis, & encomiis decantandis versabatur humilis Virgo, putans aliam à seipsa futuram Dei genitricem. Sic eam seipsam laudantem ac deprædicantem Angelus invenit. Atque hinc, ni fallor, tota turbationis causa in Virgine, dum ex Angelicis verbis percipere agnovit, non aliam à seipsa præelectam ad Matris Dei dignitatem, & totius sanctitatis fastigium, turbata est in sermone ejus. Turbata quidem est præ eximia animi demissione; quòd ore videlicet proprio seipsam à seipsa tantoperè dilaudatam animadvertit. Planè hoc Spiritus sancti artificium fuit; ut inter puras creaturas extaret aliqua, quæ Deiparam Mariam pro dignitate commendaret: nisi enim seipsam Virgo laudaret, nulla extaret à qua dignè posset laudari.

Ne Virgo quidem ipsa suam potuit comprehendere magnitudinem. Luc. 2. 49.

ginem

ginem esse, & Dei Matrem, humani generis reparatricem, scientiarum omnium perfectissimam, gratiæ plenissimam, Deo ipsipropinquoerem, & chariorem universâ creaturâ? Noverat planè: sed tantâ, tamq; ineffabilia & inexplicabilia ea sunt, ut ne ipsa quidem omniscia Virgo potuerit illa ingenio, & sermone comprehendere. Acute hæc S. Thomas à Villanova ser. 3. de Nat. B. Virginis: *Fecit mihi magna qui potens est. Sed quàm magnam Nescio an ipsamet valuit suam comprehendere magnitudinem.* Didicit à Doctore & Patre sanctissimo Augustino tomo 9. super *Magnificat: Audaçter pronuncio, quòd nec ipsa plene explicare potuit, quòd capere potuit.* Ut hanc Virgo comprehendere possit, à beatæ visionis claritudine erudiri, & illuminari, necessum fuit: Quomodo loquitur Dionysius Richelius lib. 2. c. 8. de Præconio, & Dignitate Virginis apud Canisum lib. 13. c. 3. *Eò quòd Maria veri, omnipotentisque Dei Mater vera facta sit, tantam gratiæ plenitudinem continet, quantam nec ipsa quidem Virgo, nisi Dei contempletur essentiam, perspicere possit.* O ineffabilem, & incomparabilem Mariæ dignitatem! Arcanè igitur illam seipsam dilaudantem inducit Siracides noster.

S. Tho. Vil.

Richel:

§. V I.

Virginem Matrem, animam suam appellat Christus Dominus. Dignior ille, ac locupletior Mariæ panegyrista.

Deipara Dei anima appellatur. Hugon. Car.

Christus Dei anima. Levit. 16. 11.

Origen.

Luc. 23. 16. Christus in Cruce spiritum commendat suum, id est, Matrem suam. S. Anselm.

164 Hoc suadent verba Ecclesiastici: *Sapientia laudabit animam suam*, adhibita eminentissimi Hugonis Carenensis elucidatione: *Sapientia laudabit animam suam, id est, animam B. Virginis, quâ specialiter sua fuit. Animam igitur Virginis laudavit Dominus pro bonis naturalibus, & bonis gratuitis, pro carnis gubernatione, pro celestium contemplatione, & ejus capacitate.* Ut vides, Matrem suam appellat Christus animam suam. *Dei anima appellatur Christus Dominus Levit. 26. 11. Non abiciet vos anima mea.* Ad quæ verba Origenes Hom. 16. ad finem, scitè quærit: *Quid est anima Dei? numquidnam putamus, quia Deus habet animam sicut homo? Absurdum est hoc sentire de Deo.* Argutè igitur respondet: *Ego autem audeo, & dico, quia anima Dei Christus est. Sicut enim Verbum Dei est Christus, & Sapientia Dei, & virtus Dei, ita & anima Dei est.* Haud longè dissimili ratione dicitur Deipara anima Christi, sicut Christus appellatur anima Dei. Pendeat è Cruce Dominus in ultimis constitutus; cùm in illud postremum erupit verbum: *Pater, in manus tuas commendo spiritum meum:* id est, animam meam. Quid est, quòd animam suam Christus commendat Paternis manibus? Nonne Paterno semper tenebatur, ac fovebatur amplexu totus Filius? Sequor ingeniosam, & piam S. Anselmi interpretationem, qui tom. 3. in Dialogo de Passione arbitratur, animam à Christo tunc in Patris manus commendatam, esse Deiparam sanctissimam Cruci adstantem: *In hac commendatione cum hostia sanguinis commendabat Christus Deo Patri Matrem dulcissimam, quæ scriptum est, & purissimum habitaculum Spiritus sancti.* Quasi perinde esset quòd Christus suam animam, atque si suam Ma-

trem, commendaret, cùm hæc anima illius sit.

165 Fundatur honorifica hæc appellatio in strictissima conjunctione inter Filium, & Matrem; inter Christum, & Deiparam; quæ tanta est tamque suprema; ut scribat Arnoldus Carnotensis Abbas ser. de laud. Mariæ: *Una est Maria, & Christi caro, unus spiritus (id est, una anima) una charitas.* Ex natura charitatis, seu amoris inter utrumque deducit unam esse utriusque carnem, & animam. Quò enim major est amor, eò est major inter amantes conjunctio: cùm amor amantem in dilectum transmutet; & anima amantis magis sit ubi amat, quàm ubi animat. Nullus major amor, quàm inter Christum & Deiparam: nulla igitur strictior conjunctio quàm inter utrumque. Crescit sacra hæc conjunctio usque ad quandam identitatem, quæ conjunctionis summum fastigium est, neque ultra procedere valet. Preme S. Petri Damiani verba ser. de Nativitate: *Habitat in Angelis Jesus, sed non cum Angelis, quia cum illis ejusdem non est essentia: habitat Deus in Virgine, habitat cum illa, cum qua unius naturæ habet identitatem.* Quid mirum, Matrem suam appellet Christus animam suam? Amoris non vulgaris, sed divinissimi, ardentissimi, specialissimi, hæc vox est; *vita mea anima mea.*

Strictissima conjunctio inter Christum & Deiparam.

Et certè identitatis.

S. Damiani.

Ecclesiæ vita & anima Deipara.

Cùmque B. Virgo sit vita, & anima Christi, qui est totius Ecclesiæ caput, corporis, ac membrorum vita, & anima similiter esse debuit: non enim nisi per Mariam vivere possumus. *Mecum sunt (ait ipsa Prov. 8. 18.) opes superbae.* Symmachus legit, *vita antiqua.* Certè vitam antiquam poteris interpretari vitam, animam, seu spiraculum vitæ, quod olim inspiravit Deus in faciem Adami, Gen. 2. vitam quidem naturæ, & gratiæ. Utraque hæc vita redintegratur per Virginem, quam spiraculum hominis appellat Idiota pius, in contemplat. B. Virg. c. 5. De qua etiam Ecclesiasticus noster cap. 4. 12. *Sapientia filii sui vitam inspirat.* Vix dum Protoplastus Adam audierat gravem illam mortis sententiam à severissimo Judice irrogatam, *Pulvis es, & in pulverem reverteris,* Genes. 3. 19. cùm ipse præ oculis habens uxorem suam, matrem perituræ stirpis; *Hevam* eam appellavit. Et vocavit Adam nomen uxoris suæ *Heva.* S. Hieron. de quæstion. Hebraic. observat translationem aliam: *Alia littera habet: Et vocavit Adam nomen uxoris suæ vitam.* Sic etiam habent LXX. Interpretes. Quorsum hæc, ô Adam, nominis impositio? More damnaris; te tuosque in pulverem, & cinerem resolvendos audis, & uxorem, quæ futura est morientium mater, vitam appellas tuam, tuorumque? Nonne opportunior esset appellatio, si mortem illam appellitasses? Planè, ut Augustinus loquitur; *Majore quodam instinctu, & non frustra vocavit Adam nomen mulieris suæ vitam.* Prophetice tunc Adamum locutum, putat S. Doctor. Prænovit enim divinâ revelatione post primum lapsum, Christum, quatenus Redemptorem, & Deiparam sanctissimam, quæ futura erat Christi genitrix, & mundi vita: ut probant docti expositores ex illo Genes. 3. 15. *Inimicitias ponam &c.* Prænoſcebat in sua Eva præsignari ænigmaticè Evam aliam peccati expertem, longè sanctiorem, prioris Evæ correptionem, & humani generis

Prov. 8. 18.

Genes. 2. 7.

Idiota: Eccles. 4. 12.

Genes. 3. 19.

Heva, id est, vita Deipara.

S. August.

neris vivificatricem. Hanc prae oculis habebat, praesentia tangens, & futura prospiciens, cum uxorem suam Hevam appellavit, id est vitam suam, suorumque posterorum. Sic rem totam paraclare illustrat S. Epiphanius contra haeres. 78. Haec est, quae per Evam significatur per enigma accepit, ut mater viventium vocaretur. Illa enim mater viventium vocata est etiam postquam audivit: Terra es, & in terram reverteris, post transgressionem: & mirum est quod post hanc transgressionem, magnum cognomen habuit; & secundum sensum quidem, ab illa Eva omnis hominum generatio genita est in terra. Hic autem vere à Maria haec vita mundo genita est, ut viventem gigneret: & facta est Maria mater viventium. Per enigma igitur Maria mater viventium appellata est, &c. En quo pacto B. Virgo extet hominum vita, & omnia: en qua de causa Deiparam Christus appellet vitam, & animam suam.

S. Epiph.

Dignior, ac locupletior Virginis laudator Christus D.

S. Bernard.

Eccle 1.8.

And. Cret.

Pl. 86.5.

780

Fontes pro canticis, seu carminibus.

Isai. 12. 3.

accepta salute laudabitis. Unde constat, figuratè loquendo idem omnino esse haurire, atque canere: & carmina appellari fontes. Omnes igitur Dei fontes, id est, carmina, & cantus, ad unam Deiparam dignè commendandam, diriguntur. Atque in ejus magnalibus enarandis, numerandis, & pronunciandis, tota Dei sapientia, quanta quanta est, intenditur. Potent ex Hebraeo transferri: Omnes modulationes, aspectus, coniectus oculorum, cogitationes, studia, contemplationes, omnes ingenii mei vena in te. Dixit: Tiene la sabiduria de Dios muy bien que hazer en alabar à Maria. Hic opus, hic labor est. Ut enim S. Idephonus de Virginit. Mariae c. 3. Mariae laudes decantare, & pro illius excellentia depugnare, opus est Spiritus sancti & virtutis Altissimi, quae eam obumbravit. Virtus Altissimi appellatur Dei Filius juxta interpretationem Athanasij ser. de Deipara ad illud Luc. 1. Virtus Altissimi obumbrabit tibi. Ad hanc igitur Incarnatam Dei Sapientiam spectat Virginem Matrem dignè commendare.

In Deipara dilaudanda omnis Dei sapientia intenta.

Mariam dilaudare opus est Spiritus sancti.

Rupert.

Digna Deipara collaudatio à Deo.

Hinc Rupertus, cum divini Sponsi voces audiret in Mariae laudibus exultantis, quas enumerat suo illo Cantorum Cantico, praesertim cap. 4. sic exclamat lib. 3. O pulchritudo admirabilis, quam sic admiratur, & collaudat pulcherrimus auctor ipse pulchritudinis septem praconis. Consideravi oculos, capillos, dentes, labia, genas, collum, & ubera, & pro singulis dilectus singula decantavit dignè collaudationis capitula. Preme illud: dignè collaudationis capitula. Virgo quippe ea est, eaque sunt ejus magnalia, tam supra humanum, & Angelicum captum, tam ingentia, tamque numerosa; ut pro dignitate à sola Dei infinita sapientia, à qua profuxere, possint enarrari, numerari, & efferi: ab hominibus, & Angelis non dignè, sed congruè. S. Epiphanius in deprecatione ad Virginem, appellat Canticum Cherubim, & Hymnum Angelorum. utpote quae à Cherubinis dumtaxat dignè laudabilis sit, qui multitudo seu plenitudo scientiae interpretantur, id est, Angeli, in quibus praesertim infinita Dei sapientia resplendet. Quasi sola Dei Sapientia, pro dignitate valeat tantae Virginis laudes decantare. Opportunè ergo dictum à Siracide nostro: Sapientia laudabit animam suam.

SECTIO VII.

Christi ac Deiparae magnalia admiratione, & stupore hominum, & Angelorum celebranda.

168 EST hoc, quod Ecclesiasticus scribit de Incarnata Dei Sapientia, ac Dei genitrice: In plenitudine sancta admirabitur: id est, in admiratione erit, miraculo erit hominibus, & Angelis. De Christo habes apud Isaiam c. 9. praedictionem illam, Parvulus natus est nobis, & filius datus est nobis, &c. & vocabitur nomen ejus admirabilis. Hebraicè pro, admirabilis, ex vox Pele, id est, mirificus, miraculosus, miraculum, sciens mirabilia. Symmachus extulit: Quos, quod est quid prater opinionem, & quodammodo supra fidem, ipsam admirabilitatem, & si ita loqui fas est, paradoxum quid. Meritò ea admirationis nomenclatura praenotatus Christus Dominus, ut qui Angelis, & hominibus summæ futurus esset admirationi,

Isai. 9.

Christus admiratione celebrandus.

Euseb. lib. 7. demons. c. 8.

tioni, & stupori, ob Incarnationis opus, & oconomiam, quae Angelicis, & humanis mentibus paradoxum quid apparebat, praeter opinionem, & fidem, atque adeò ipsamet admirabilis. Certè Pele vocabulum est illius Angeli, qui Manue, & uxori ejus apparuit, & Christum venturum praesignabat, Judic. 13. 17. Quarenti enim nomen ejus respondit: Quid quæris nomen meum, quod est Pele? id est, mirabile. Sin quidem mirabilem ostendit non solum in suo adventu, sed cum se ipsum sacrificare jussus est. Nam cum Manue ex Angeli imperio haec dicit, & libamenta offerret Domino, qui facit mirabilia: cumque ascenderet flamma altaris in caelum, Angelus Domini pariter in flamma ascendit. Quo insolito, & admirabili spectaculo praesignari Christi Domini sacrificium vel in Cruce, vel in Eucharistiae altari, rectè arbitratur S. Augustinus in quaest. super Judic. lib. 7. c. 52. 53. & 54. Quid mirum, mirabilis appelleretur, sitque omnibus admirationi, & stupori, qui talia, tamque magnifica, & paradoxo propemodum operatur? jure ergo ac merito suo exigit, ut admiratione, & stupore celebretur.

Judic. 13. 17.

V. 19.

Aba 3. 1.

LXX. Interp.

Exod. 25. 20.

S. Cyril.

Exod. 25. 20.

169. Huc respexit Abacuc in suo Cantico c. 3. ubi de Christi adventu, & magnalibus ad litteram agit. Sic priora verba LXX. efferunt, quos multi Patres sequuntur: Domine, audivi auditionem tuam, & timui: consideravi opera tua, & expavi. Quae haec auditio, seu res audita? quae erant opera illa Dei tanta, & in quarum consideratione, magnitudine, & praesentia, admiratione attonitus, & quasi raptus in mentis excessum, expavit, & obstupuit Propheta? Certè Ecclesiae Doctores communiter putant, ea opera esse opera Incarnationis, & redemptionis; quae re ipsa completa propheticis oculis dum intueretur, Vates, stupori illi erant, Subtexit Habacuc continenter: In medio duorum animalium cognosceris. Theodoretus aliorum recitat sententiam, existimantium, duo animalia Angelos esse, atque homines. Quasi dicat Propheta; Cognosceatur Christus ab Angelis, & hominibus non absque ingenti stupore, & admiratione. S. Cyrillus dictum hoc putat cum respectu ad Cherubinos, qui medium continebant propitiatorium, id est, Christum Angelis, & hominibus admirabilem: Cognosceris, o Domine, quod eris nostrum simile factus, nempe propitiatorium, ut ex paradigma, seu exemplari in sancto Tabernaculo perspicue cognosceris: stas enim in medio duorum animalium, hoc, est Cherubim, & nomen tibi propitiatorium. Et quidem Cherubino habitus, & gestus illorum erat, qui silentio obscurantes labia, magna admiratione tenentur, & supercilii stuporis signa exhibent: Miraban el propiciatorio, mirabanse, y admirabanse arguendo las cejas. Sic enim habes Exod. 25. 20. Cherubim utrumque latus propitiatorii tegant expandentes alas, & operientes oraculum, respiciantque se mutuo versis vultibus in propitiatorium. Etenim res erat, opera erant, quae inaudivit Propheta, & intuebantur Cherubini admiratione, stupore quia etiam quam dignissima; nempe divini Verbi Incarnationis, & Incarnationis oconomia, operaque divinissima; quae admiratione, & stupore celebrabant Parco multis.

170 De Virgine multum inclyta habes, deque ejus magnalibus Cant. 4. Sicut turris

David collum tuum, quae adificata est cum propugnaculis. Hailgrinus per collum sive cervicem adinstar erectae turris, intelligit Deiparae sublimissimam excellentiam. Ex Hebraeo veritas: Quae adificata est ad suspendendum ora: ut enim argutè explicat Pagninus, ore stupido turrim illam respiciunt ob eximiam ejus pulchritudinem. Contueri possunt Angeli, & homines Virginem Matrem, atque ejus magnalia, ora tamen eloqui nequeunt infinita Dei miracula, quae in Deipara eminent, vifaeque intuentes reddunt stupidos, mutos, elingues: quasi non aliter ea celebrare possint nisi admiratione, & stupore. Signum magnum, quod apparuit in caelo, Miraculum magnum est, mulier nempe amicta sole: Dei genitrix Virgo tota luminosa; & caelestis. Opportunè quidem dum sole circumamicta apparet, miraculum magnum appellatur, quod in stuporem rapiat, & admirationem, eam intuentes, & contemplantes: perinde enim est sole amicti atque stupore, & admiratione circumdari: quippe admiratio dicitur à nostro Siracide sol, cap. 43. 2. Solvas admirabile. A. rabicus effert; admiratio, seu vas admirationis: instrumentum seu organum admirationis in admirationem rapiens. Hic jam resonent S. Epiphanius voces de laud. B. Virgo. O Virgo sanctissima, quae exercitus Angelorum in stuporem deduxisti. Stupendum enim est miraculum in caelis mulier amicta sole, mulier gestans lucem in ulnis, &c.

Deipara turris Davidica adificata ad suspendenda ora hominum & Angelorum.

Apoc. 12. 1.

Eccles. 43.

S. Epiphanius

Archangelus Gabriel stetit coram Virgine admiratione raptus.

Andre. Ierosol. Sic etiam ceteri Angeli.

S. Epiphanius

171. E caelo ad terras avolvit Angelus Gabriel Incarnationis nuncius, Virginem Matrem salutaturus: Et ingressus Angelus ad eam dixit: Ave Maria, gratia plena, &c. Quid? Vix ne ad Mariae domicilium pervenit, & statim eam intra cubiculum revisit, ac ne allocutus est? Nequaquam; quin potius antequam Virgini denunciaret, stetit admiratione raptus, stupore detentus, quasi qui verba proferre nequeat, & pro verbis admiratione utatur. Novum planè dictum, nisi assertorem haberet Andream Hierosoly. Archiepisc. in Mariae Deiparae salutationem: Ad domum stetit; meditabundo nimirum similis factus, ac secum quasi basitans variis cogitationibus distrabebat. Quid cunctaris? quid admiraris? Certè admirationi, & stupori Archangelo erat Virgo Deum genitura; puella ad dignitatis apicem evecta, plena, & superplena gratiae: hanc videlicet Virginem volebat non tam verbis, quam admiratione, & stupore celebrare. Sic etiam de reliquis caelestibus spiritibus excogitavit S. Epiphanius loco proximè relato: Celorum virtutes in stuporem convertit. Obstupuerunt omnes Angeli, & Archangeli, Principatus, Potestates, Throni, Dominiones, Cherubim, & Seraphim, & Angelorum universus exercitus, timore, tremoreque gravi detenti; quia cernebant illum, qui habitat in caelis, per eam versari in terra, & exhorrescebant. Spectabant Virginem, caelum, & thronum, & formidabant dum conspicerent eum, qui principio caret, descendentem à throno cherubico, & in utero Virgineo sedere. En omnes Angelorum Ordines in stuporem raptos, & exhorrescentes ad tantae Virginis gloriam: en quo pacto Deiparae magnalia admiratione concelebrent.